

Arrest

**nr. 65 825 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 februari 2011 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker huwde op 24 juli 2009 te Turkije met mevrouw A.K. (...), een sedert 2002 in België gevestigde Turkse dame.

Op 20 november 2009 diende verzoeker een visum gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Ankara en dit op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2010 gaf het parket van Gent een negatief advies omtrent de geldigheid van het huwelijk.

Op 24 juni 2010 werd de visumaanvraag gezinshereniging geweigerd.

Verzoeker kwam toch naar België met Turks paspoort en een Grieks Schengenvisum type C (10 dagen), geldig van 22 augustus 2010 tot 15 september 2010.

Op 31 augustus 2010 werd verzoeker bij de stad Gent in het bezit gesteld van een aankomst verklaring. Hij werd toegelaten tot een verblijf tot 1 september 2010.

Verzoeker diende vervolgens een aanvraag gezinshereniging in, in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 15 bis.

Op 14 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“

(...)

*In uitvoering van artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan A.O. (...)
geboren te D.(...), op (...),
van Turkse nationaliteit,
verblijvende te (...)*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 28.06.1984 en 06.08.1993;

Betrokkene is op 24.07.2009 gehuwd te Emirdag met een gevestigde onderdane, A.K.(...), welke in het bezit is van een F-kaart,

Op 24.06.2010 werd aan A.O.(...) een visum gezinshereniging geweigerd om volgende reden:

“De aanvrager kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, § 1, eerste lid, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006: Overwegende dat de Ambassade van België te Ankara aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van dhr. A.O.(...), geboren op (...), van Turkse nationaliteit:

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 24/07/2009, in Turkije, met A.K.(...) geboren op (...) van Turkse nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de Openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Uit het onderzoek van het visumaanvraagdossier en het administratief dossier, het onderzoek door het parket van de procureur des konings te Gent en de politie Gent, en informatie vanwege de Ambassade van België te Ankara zijn volgende elementen naar voren gekomen:

Uit de respectievelijke interviews blijkt dat betrokkenen geen of geen precies antwoord kunnen geven op vragen met betrekking tot een aantal essentiële zaken die huwelijkspartners in normale omstandigheden van elkaar kennen. Mevrouw is vaag wat tijds aanduiding betreft. Ze twijfelt over het jaar van kennismaking en weet niet met zekerheid te zeggen of het 2006 of 2007 was.

Het huwelijk vond pas plaats in 2009.

Uit het rijksregister blijkt dat ze in 2008 heeft samengewoond met C.E.(...).

In 2007 is mevrouw in het huwelijk getreden met C.M.(...) van wie zij scheidde in 2008 terwijl zij volgens haar verklaringen is ingegaan op het huwelijksaanzoek van meneer in 2007. Verder verklaart zij dat zij na haar eerste huwelijk (met Y.E.(...)) geen relatie meer heeft gehad.

Mevrouw is vijf jaar ouder dan meneer en was reeds twee maal gehuwd. Het is niet gebruikelijk naar Turkse normen en tradities dat een jonge man (22 jaar) huwt met een oudere vrouw die al verschillende malen is gehuwd geweest.

In haar verklaringen zegt mevrouw dat ze eigenlijk maar twee jaar in leeftijd van elkaar zouden verschillen omdat er met haar geboorteakte zou zijn geknoeid. Meneer verklaart echter in zijn interview dat mevrouw degelijk in 1982 is geboren. Mevrouw zegt dat ze regelmatig telefonisch contact heeft met meneer maar kan hiervan geen bewijzen voorleggen.

Volgens mevrouw heeft meneer een opleiding tot politieagent doorlopen en werkte hij als veiligheidsagent. Hij zou nu zijn ontslag hebben ingediend om naar België te komen. Meneer van zijn kant verklaart militair te zijn en dat ook altijd te zijn geweest.

De Dienst Vreemdelingenzaken ontving verschillende verklingsbrieven en aangiftes schijnhuwelijk. Mevrouw en haar ouders staan op aparte adressen gedomicilieerd (maar wonen in feite samen (OCMW- en RVA-fraude)).

Volgens nog een anoniem schijven is dit huwelijk van mevrouw een schijnhuwelijk, net zoals ook haar eerste huwelijk een schijnhuwelijk was, op basis waarvan zij een verblijfsvergunning heeft bekomen in België.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend optreedt tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

Overwegende dat het parket van de procureur des konings te Gent onze diensten op 10/06/2010 een negatief advies heeft overgemaakt voor wat betreft de aflevering van een visum in het kader van gezinshereniging aan A.O.(...):

Gelet op de bovenstaande elementen en op grond van het volledige onderzoek (referentie: VNH 78/10-SW5) is het parket van de procureur des konings te Gent van oordeel dat het hier om een huwelijk gaat waarbij de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de visumaanvrager en dat niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht):

Bijgevolg opent het huwelijk tussen dhr. A.O.(...) en mevr. A.K.(...) niet het recht op gezinshereniging.

Het visum wordt derhalve geweigerd.'

Overwegende dat betrokkene, ondanks de weigering van het D-visum (gezinsherenigingsvisum), zich alsnog naar het Belgisch grondgebied begaf met een toeristenvisum afgeleverd door de Griekse autoriteiten.

De aanvraag op basis van artikel 10 is zonder voorwerp daar het huwelijk op 24.06.2010 reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken niet erkend werd.

De aanvraag tot verblijf wordt bijgevolg geweigerd.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

Zo wordt de door verzoekers ingediende aanvraag tot verblijf geweigerd omdat “de aanvraag op basis van artikel 10 zonder voorwerp is daar het huwelijk op 24.06.2010 reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken niet erkend werd”.

Dat immers verweerder alvorens een (nieuwe) beslissing te nemen aangaande verzoekers aanvraag tot verblijf gehouden was zich voorafgaandelijk te informeren en met kennis van zaken een nieuwe beslissing te nemen.

Dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen in het dossier.

Dat met name uit de relatie en het huwelijk (welke verweerder weigert te erkennen) van verzoeker en zijn echtgenote, mevrouw A.K.(...), op 23 mei 2010 te Gent hun zoontje A.A.(...) werd geboren.

Dat daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote, mevrouw A.K.(...), reeds sedert verzoekers aankomst in België samenwonen eerst te 9000 Gent, S.(...). Sedert 15 oktober 2010 wonen zij samen te 9040 Gent, V.(...).

Dat derhalve verweerder, alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoekers aanvraag tot verblijf, gehouden was een grondig onderzoek in te stellen en gehouden was rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is nu geenszins rekening werd gehouden met verzoekers effectieve samenwoning met zijn echtgenote sedert augustus 2010 in België en met hun te Gent op 23 mei 2010 geboren kind.

Dat verzoeker samen met zijn echtgenote, mevrouw A.K.(...), een hecht gezin vormt. Dat zij sedert augustus 2010 samenwonen te 9000 Gent, S.(...). Sedert 15 oktober 2010 wonen zij samen te 9040 Gent, V.(...).

Dat verzoeker, gescheiden van zijn echtgenote en zijn kind, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Turkije.

Dat, als gevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), verzoeker het land dient te verlaten en van zijn echtgenote en zijn kind, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 2.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14 februari 2011 (bijlage 14), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 10, alinea 1, lid 4 van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) vastgesteld dat het huwelijk van verzoeker reeds op 24 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd erkend waardoor de aanvraag gezinshereniging op grond van dit huwelijk in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet zonder voorwerp is.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd daar er geen rekening werd gehouden met de nieuwe elementen van het dossier, inzonderheid met het gegeven dat er uit hun huwelijk een kind werd geboren en met het gegeven dat verzoeker sedert zijn aankomst in België met zijn echtgenote samenwoont.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat een niet erkend huwelijk niet kan leiden tot een gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, doch dat hij met zijn betoog

tracht aan te tonen dat zijn huwelijk ten onrechte als een schijnhuwelijk wordt beschouwd en om deze reden onterecht niet erkend werd.

De Raad dient vooreerst te wijzen op de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen

aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting aangaande de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges, moet worden opgemerkt dat de Raad, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist heeft om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door één van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Zoals reeds gesteld betwist verzoeker geenszins dat een niet erkend huwelijk niet kan leiden tot een gezinshereniging en aldus toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, noch dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In zijn verzoekschrift preciseert verzoeker dat hij samen met zijn echtgenote en zijn minderjarig kind een hecht gezin vormt. Hij verduidelijkt ook nog dat zij samenleven. Het EHRM heeft al meermaals geoordeeld dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, zodat *in casu* kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven. Bovendien wonen alle gezinsleden sinds verzoekers aankomst in België samen waardoor kan worden aangenomen dat de band tussen deze gezinsleden hecht is.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk

onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu betreft het een eerste toegang en is er volgens de rechtspraak van het EHRM geen sprake van een inmenging in het gezinsleven, zodat ook niet verder dient te worden nagegaan of er al dan niet sprake is van een proportionele inmenging. Wel dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting voor de staat bestaat.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift geen enkel argument uiteen waaruit zou blijken dat het onmogelijk zou zijn om een gezinsleven in Turkije verder te zetten. Zowel verzoeker als zijn echtgenote en hun minderjarig kind hebben de Turkse nationaliteit, ze zijn in Turkije gehuwd en verzoeker heeft tot zijn komst naar België, zijnde augustus 2010, steeds in Turkije gewoond. Verzoekers echtgenote heeft zelf tot 2001 in Turkije gewoond. Verder is de echtgenote van verzoeker voor hun huwelijk meermaals naar Turkije gereisd om er samen met verzoeker te verblijven en ook na hun huwelijk zou zijn echtgenote met hun minderjarig kind naar Turkije zijn gereisd (zo blijkt uit de verklaringen van verzoekster welke terug te vinden zijn in het administratief dossier). Verder blijkt tevens uit de stukken van het administratief dossier dat de echtgenote van verzoeker niet werkt, alsook dat haar ouders die in België verblijven af en toe naar Turkije reizen omdat er nog familie in Turkije woont. Ook verzoeker werkt niet in België en zijn ouders wonen nog steeds in Turkije. Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de ondervragingen van verzoekster blijkt dat haar echtgenoot een gezinsleven in Turkije wou opstarten maar dat zij er voor koos om in België te wonen. Dit blijkt echter slechts om een voorkeur te gaan niettegenstaande verzoeker op geen enkel ogenblik de toestemming heeft verkregen om in België te verblijven en er een gezinsleven op te bouwen. Er worden geen concrete hinderpalen voor het opbouwen en het verder zetten van een gezinsleven in Turkije aangevoerd. Verzoeker laat na om met concrete gegevens aan te tonen dat zijn komst naar België de enige mogelijkheid is om het recht op gezinsleven uit te oefenen.

Rekening houdend met alle voormelde gegevens is de Raad van oordeel, dat er *in casu* geen sprake is van een positieve verplichting van de Staat om verzoeker op zijn grondgebied toe te laten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU